

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομὴ ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαραχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησιαί. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6 2 Αὐγούστου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίξιμα· ἰδί σελ. 464.

ΙΙ΄

Τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου.

Ἦτο Ὁερμὴ καὶ πνιγρὰ ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου, ἐξ ἐκείνων αἵτινες τοσοῦτον βαρύνουσι τοὺς νευρικούς ἀνθρώπους, καὶ καθ' ἃς ἡ φύσις, οἶονοι ἐξηγνημένη, φαίνεται ἀκίνητοῦσα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, διαπερῶσαι λεπτὸν στρώμα λευκῶν νεφελῶν, ἐπυρπόλουν τὴν γῆν διὰ θερμῆς βαρεῖας καὶ νοσηρᾶς. Οὐδ' ἐν φύλλον ἐσείετο, οὐδ' ἐν πτηνὸν ἐκελλάδει, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τέττιγες εἶχον παύσει τὸ δξύ των περὶ τῆς. Ὁ μόνος θόρυβος, ὅστις διέκοπτεν ἐνίοτε τὴν ἐπίσημον ἐκείνην σιγὴν, ἦτο τὸ πένθιμον ἄσμα τοῦ κόκκυγος, καλοῦντος τὸ θῆλύ του.

Ἡ Λουκία εἶχε δοκιμάσει ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἄνευ ἐπιτυχίας νὰ ζωγραφῆται, νὰ περιποιηθῇ τὰ φυτὰ της, νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλον, νὰ κοιμηθῇ, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην κατέκειτο πνευστιῶσα ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Ἄ, ἤλθατε τέλος πάντων! ἀνεφώνησεν, ὅτε ἤλθεν ὁ ἱατρός. Σᾶς περιμένω πρὸ δύο ὥρων. Εἶμαι πολὺ κακὰ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὠχρῶν ὁ Ἀντώνιος. Τί ἔχετε; Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀπήντησα τὸν Σίρ Ἰωάννην, ὅστις ἐπήγγαυεν εἰς τοῦ κόμητος, καὶ δὲν με εἶπε τίποτε.

— Δὲν εἶπα τίποτε τοῦ πατρός μου, ἀπήντησεν ἡ Λουκία· εἶνε ἤδη ἀρκετὰ δυσαρεστημένος, ὅτι δὲν ἔλαβεν εἰδήσεις περὶ τοῦ Ὁερμῆ.

— Τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἐννοεῖτε;

— Ναι. Ὁ Ὁερμῆς ἔπρεπε νὰ γράψῃ μετὰ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὁποῖον ἤξεύρομεν ὅτι ἔφθασε, καὶ ὅμως δὲν εἶχαμεν γράμμα του.

— Δυσάρεστον, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἄλλ' ἄς δ μιλήσωμεν διὰ σᾶς. Δὲν ἐβήξατε;

— Ὅχι, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀδιαθεσίαν, ἀδυναμίαν ἢ ζέστη μ' ἔχει καταβάλλει.

— Τίποτε παράδοξον· ὅλοι ὑποφέρουν μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν. Νὰ ἰδῶ τὸν σφυγμὸν σας! — Δὲν ἔχετε πυρετόν. Αὐτὸς ὁ κατηραμένος ἄνεμος ἐπεῖραξε τὰ νεῦρά σας. Δὲν εἶνε τίποτε. Πλαγιάσατε πάλιν ἡσυχᾶ, προσέθηκεν ὁ ἱατρός, διορθῶν τὰ προσκεφάλαια ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Λουκίας,

καὶ θὰ προσπαθῆτω νὰ σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν τακτικὴν σας κατάστασιν. Μὴς Χούτσινε, εἶπεν ἀποσυρόμενος, λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ ετοιμάσετε ἐν ποτήριον δυνατὴν λεμονάδαν διὰ τὴν μὴς Δάβην; Δύο λεμόνια εἰς ἡμισυ ποτήριον νερόν, καὶ νερόν χλιαρὸν, σᾶς παρακαλῶ.

— Εὐθύς, κύριε, ἀπήντησε διὰ προσηνεστάτης φωνῆς ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ Μὴς Χούτσινε, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἶχεν ἐντελῶς, καίτοι δυσκόλως, κατακτηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ δύσκολος ἔλλοτε καὶ δυσυπότακτος θεράπαινα, ἐπεδίωκεν ἤδη τὴν εὐμενῆ προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ, κ' ἐξετέλει μετ' ὑπερφανεῖας τὰς παραγγελίας του.

Ὁ Ἀντώνιος ἀνεφάνη μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Σπεράντσας, ἔφρουεν δ' ἀμφοτέρωι φορτία ὀλόκληρα χλωρῶν κλάδων ἀνά χεῖρας, ἅτινα ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου. Εἶτα ἡ Ῥόζα ἔφερε ποτιστήριον, καὶ ὁ ἱατρός κατέβρεξεν ἐπανειλημένως τὸ φύλλωμα, λέγων·

— Τόσα θὰ δροσίση ἐντὸς ὀλίγου· ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν φλογερὸν ἀέρα νὰ εἰσέρχεται.

Καὶ κλείσας τὴν υδρόφρακτον θύραν, κατεδίβασε τὸ πράσινον παραπέτασμα, οὕτως ὥστε γλυκύ τι σκιάφως διεχύθη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Σᾶς ἀρέσει ἡ λεμονάδα σας; ἠρώτησε τὴν Λουκίαν, ὅτε ἀπέθηκεν αὐτῇ τὸ ποτήριον.

— Ὁραιοτάτη. Εἶνε πολὺ δροσιστικὴ.

— Ἐχετε διάθεσιν νὰ κοιμηθῆτε;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λουκία. Θέλετε νὰ φύγετε;

— Διόλου· ἐκτὸς ἂν νυστάζετε. Δὲν νυστάζετε; Ἐξαίρετα. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνώσω τίποτε; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ διευθυνθεὶς πρὸς μικράν τινα βιβλιοθήκην παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπανῆλθε κρατῶν βιβλίον.

— Νὰ σᾶς ἀναγνώσω τίποτε τοῦ ἀγαπητοῦ σας ποιητοῦ Giusti;

— Πόσα πράγματα ἤξεύρετε! εἶπεν ἡ Λουκία, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὴν ἐρώτησιν. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ καλλίτερον. Τί θὰ γείνω, ὅταν δὲν θὰ ἦσθε. . .

Καὶ ἡ λοιπὴ της φράσις ἐπὶ νύκτα εἰς δάκρυα.

Ὁ ταλαίπωρος Ἀντώνιος ἀπέμεινε ὄρθιος, κρατῶν τὸ βιβλίον, καὶ πλήρεις δακρύων ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς· ὀλίγον ἔτι, καὶ ἀνελύετο ἐπίσης εἰς δάκρυα. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν μικρὸς τι σπασμὸς

τοῦ λάρυγγος τὸν ἠνάγκασε νὰ βῆξῃ· ἀνακτῆσας δὲ οὕτω τὴν φωνήν, εἶπε :

— Κυττάξετε πόσον εἶσθε νευρική. Κλαίετε δίχως ἀφορμήν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ φύγετε αὐριον. Δὲν γνωρίζετε τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν ἢ ὁποία λέγει : **Prendi tempo e camperai** ;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἴτο φωνὴ μητρὸς νοσητεούσης τὸ φίλτατον τέκνον τῆς.

Ἐπῆλθε δὲ μετὰ τοῦτο μικρὰ τις παῦσις, καθ' ἣν ἡ Λουκία συνῆλθεν ἐκ τῆς συγκινήσεώς τῆς.

— Ἰατρὲ, εἶπεν αἴφνης, πιστεύετε τὰ προαισθήματα.

— Διόλου, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Ἀντώνιος.

— Κακὰ κάμνετε, εἶπε σοβαρῶς ἡ Λουκία. Δὲν μ' ἐλέγατε ἄλλοτε διὰ μερικὰ φυτὰ εὐαίσθητα, τὰ ὁποῖα προαγγέλλουν τὴν καταιγίδα ; Ὁμοιάζω μ' αὐτὰ τὰ φυτὰ. Εἶμαι βεβαία ὅτι δυστύχημα μ' ἐπαπειλεῖ. Τὸ αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἀέρα.

— Αἰσθάνεσθε τὸν ἀπαίσιον νότιον ἄνεμον καὶ τίποτε ἄλλο. Μία καλὴ βροχὴ θὰ διαλύσῃ ὅλην τὴν κακοδιαθεσίαν καὶ ὅλα σας τὰ προαισθήματα.

Ἡ Λουκία ἔσεισε δυσπίστως τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ προσέθηκε.

— Ἀναγνώσατέ μου κἄτι, . . . ὅ, τι θέλετε.

— Ἄς ἀναγνώσωμεν τὸ **Brindisi di don Gi-rella**. Εἶνε πολὺ ἀστεῖον καὶ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ γελάσετε.

Καὶ καθίσας πλησίον τῆς ὑλοφράκτου θύρας, ἵνα ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς ὑπερ εἰσέδυσεν ἔτι εἰς τὸ δωμάτιον, ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ.

Ἔχομεν λόγους, μικρολογοῦντες οὕτω περὶ τὰς λεπτομερείας τῆς οἰκιακῆς αὐτῆς σκηπῆς καὶ περὶ τὴν σχετικὴν θέσιν τοῦ ἀναγνώστου καὶ τοῦ ἀκροατοῦ. Ὀλίγον δεξιᾶ τῆς ὑλοφράκτου θύρας, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ βημάτων, εὐρίσκειτο τεθειμένον πλαγίως τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Λουκία, στρέφουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ φῶς. Ἡ μὲν Δάθεν ἔφερεν ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης καὶ ζώνην κυανῆν· ὁ δὲ πλατύγυρος ψιθύριος πέτασός τῆς ἐκρέματο διὰ τῶν ταινιῶν του ἀπὸ τοῦ ἐρείσματος τοῦ ἀνακλίντρον, ἀκριβῶς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἡ Χούτσινε, σταυροῦσα τοὺς βραχίονας, ἐκάθητο παρὰ τὴν μεγάλην τράπεζαν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθοῦσα νὰ κρατῇ τὸ στόμα τῆς κλειστὸν πρὸς τ' ἀλλεπάλληλα χασμίματα, ἅτινα ἐπέμενον νὰ τὸ ἀνοίξωσι. Ἀπέναντι τῆς Λουκίας, τουτέστιν ἀριστερᾶ τῆς ὑλοφράκτου θύρας, ἀλλὰ τοσοῦτον πλησίον αὐτῆς, ὥστε τὸ πράσινον παραπέτασμα ἠγγίζε σχεδὸν τὸ βιβλίον του, ἐκάθητο ὁ Ἀντώνιος.

Οὕτω διήρκει ἀπὸ τινος ἢ ἀναγνώσεως, καὶ πολ- λάκις ἢ δραστηκὴ κομικότης τοῦ ἀμυμήτου ποιητοῦ εἶχε προκαλέσει μεδιόμα ἐπὶ τὴν ὥρᾴν τῆς Λουκίας μορφῆν. Ἄλλὰ βαθυμῆδὸν αἰ ἔνοιαι τοῦ ποιητοῦ ἤρχισαν νὰ προσπίπτωσιν ἀμυδρότεραι εἰς τὴν διάνοιάν τῆς, ἢ δὲ ἠγῆρὰ καὶ με-

λωδικὴ φωνὴ τοῦ ἀναγνώστου, ναναρίζουσα αὐτὴν ὡς ῥύακος ἤχος, ἔφερεν ἠρέμα τὴν νεάνίδα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἥτις δὲν εἶνε πλέον ἐγρήγορος ἀλλ' οὐδὲ ὑπνος εἶνε ἀκόμη. Αἴφνης βήματα βαρέα ἀντήχησαν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Λουκία ἀνεσίρτησεν ἄκουσα.

— Ποῖος νὰ εἶνε ! εἶπε τρέμουσα.

Ἀνοίγεται δ' εὐθὺς ἡ ὑλοφράκτου θύρα, κο- λωσσοί τις εἰσορμᾶ, καὶ ἡ βροντώδης τοῦ φωνῆ ἀνακράζει :

— Αἴ, Λουκία, ψυχὴ μου !

Καὶ συγχρόνως ὁ γίγας κύπτει ἵνα ἀσπασθῇ τὴν κατὰπληκτον νεάνίδα.

— Ἄ, σὲ ἤρα τέλος πάντων ! Μὰ τί εἶνε ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Φύλλα πράσινα, ποτιστήρια . . . Θαρῶ ὅτι βλέπω καμυίαν βοσκοπούλαν, ἀπ' αὐτὰς ποῦ ἔχουν εἰς τὰ **μαλλέτα**. ὦ ! ὦ ! διάβολε ! δὲν λείπει, βλέπω, τίποτε ἀπὸ τὸ εἰ- δύλλιον, . . . οὐδ' ὁ βοσκός !

— Ὁβραῖ ! ἀνέκραξε μετὰ τινος μομφῆς ἡ Λου- κία.

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ἡ βλασφημία καὶ ἡ εὐφυολογία ἀπηυθύνοντο, ὡς ἐνόησε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, εἰς τὸν φίλον μα- ιατρὸν. Ὁ Ἀντώνιος τοσοῦτον βιαίως εἶχεν ἀπο- κρουσθῆ ὑπὸ τῆς ἀνοιχθείσης θύρας, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ὁβραῖ, ὥστε ὀλίγου δεῖν κατέπιπτε κατὰ γῆς, ἀνετρέπη δὲ τὸ κάθισμά του, ἐνῶ ἐκεῖνος προσ- επάθει ν' ἀναλάβῃ τὴν ἰσοβροπίαν του. Ὁ νέηλος ἐπεστράφη πρὸς τὸν πάταγον, καὶ τότε μόνον, ἰδὼν τὸν Ἀντώνιον, ἐξεστόμισε τὴν περὶ τοῦ βο- σκοῦ ἀνόητον εὐφυΐαν του.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν συνητηθήσαν οὐχὶ φιλικῶς. Τὸ ἀλαζδὸν ἦθος τοῦ Ὁβραῖ, αἰ συ- νεσπασμέναι ὀφρὺς του, τὸ ἀνασευρομένον χεῖλός του, οἱ ἐπιθετικοὶ του τρόποι, δὲν ἐνέφαινον συμ- πάθειαν πρὸς ἐκεῖνον, ὃν κατεμέτρει τὴν στιγ- μὴν ἐκείνην διὰ τοῦ βλέμματός. Τὰ συνεσφιγ- μένα δὲ χεῖλη τοῦ Ἀντωνίου, ἡ πελιδνὴ του μορ- φῆ, τὸ ὅλον ἦθος του, ἦθος ἀνδρὸς ἀμυνομένου, κατεδείκνυον ὅτι εἶχε συναίσθανθῇ τὴν προσέ- λευσιν ἐχθροῦ. Ἐμειναν οὕτω ἐξετάζοντες ἀλλή- λους, θαυμάσιοι τύποι δύο ὠραίων φυλῶν : ὁ μὲν, ξανθὸς καὶ κυανοὺς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, (ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας), ὁ δὲ σκοτεινὸς ὡς ἡ τρι- κυμία· ὁ μὲν Ἄγγλος ὑπερέχων ὀλόκληρον κεφα- λὴν τοῦ ἀντιπάλου του, τετράγωνος τὸ στήθος καὶ εὐρὺς τοὺς ὤμους, τύπος ἀνυερόβλητος τῆς σωματικῆς ῥώμης· ὁ δὲ Ἰταλὸς μικρότερος μὲν, ἀλλ' ἐπίσης κρατερὸς, εὐσταλὴς καὶ εὐκαμπτος ὡς τίγρις, χαλύβδινα ἔχων νεῦρα καὶ μυῶνας, ἔρ- γανα πρόθυμα τῆς ἀδαμάστου θελήσεως, ἦν κατῆ- λεγχε τὸ ἄγριον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἄεκα μόλις δευτερόλεπτα ἔμειναν οὕτω ἐξε- τάζοντες ἀλλήλους, ἀλλ' ἤρκεσεν ὁ βραχὺς αὐτὸς χρόνος, ὅπως ἀναπτύξῃ μεταξὺ αὐτῶν βιαίως ἀν- τιπαθείας αἴσθησις. Ἡ Λουκία ἐμάντευσεν αὐτὸ

ως γυνή, και ὁ αὐξων τρόμος ἔλυσε τὴν γλῶσσαν τῆς.

— Ὁ ἀδελφός μου λοχαγὸς Δάβεν. Ὁ ἰατρός Ἀντώνιος, ἰατρός μου και ἀλλίττος φίλος τοῦ πατρός μου, εἶπεν, ἐκτελοῦσα τὸν τύπον τῆς παρυσιάσεως.

Αἱ λέξεις αὗται διέδυσαν τὸ ἀμήχανον τῆς θέσεως. Ὁ λοχαγὸς Δάβεν προσέκλινεν ἐλαφρῶς, και ὁ ἰατρός ἐπίσης. Ἀφοῦ δὲ οὗτος παρήγγειλεν εἰς τὴν Λουκίαν νὰ μείνη ἡσυχος και νὰ κατακλιθῆ ἐνωρίς, ἂν τὸ ἐσπέρας ἡσθάνετο κακοδιαθεσίαν, ἀπεσύρθη.

Ὁ Ὄβραι ἤρξατο λακτιζων παταγωδῶς δεξιᾷ και ἀριστερᾷ ὕλας τὰς ἔδρας και τοὺς κλινηρας τοῦ δωματίου, ἕκαστον δὲ λάκτισμά του προὐκάλει νέον τῆς Λουκίας ἀνασκήρτημα, μέχρις οὗ διαθέσας τέλος τὰ καθίσματα ἐν ἰκανῇ συμμετρῇ πλησίον τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐξέτεινε τὰ βρέα του μέλη ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου αὐτῆς κλίνης, δμιλῶν πάντοτε θορυβῶδῶς καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ἔμαθεν ἡ Λουκία, κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν λακτισμάτων, τὰ αἴσια γεγονότα, ἅτινα παρείχον αὐτῇ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχη ἐνώπιον αὐτῆς τὸν ἀδελφὸν τῆς. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἐν συνόψει τὰ ἑξῆς. Ὁ ἀσθενὴς συνάδελφος, οὗτινος ἡ ὑπηρεσία εἶχεν ἀνατελῆ εἰς τὸν Ὄβραι, εἶχεν ἀναλάβει πολὺ ταχύτερον ἢ ὅσον ὑπελογίζετο. Οὕτω δὲ ὁ λοχαγὸς Δάβεν εὐρέθη εἰς θέσιν ἂν ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ταχυδρομείου τῶν Ἰνδιῶν, ὑπερ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν του, και οὗτινος ἡ ἀφιξις, χωρὶς ἐπιστολῆς, εἶχε τοσοῦτον ἀνησυχῆσει τὴν πρῶϊαν τὸν Σιρ Ἰωάννην. Πρὸς τί νὰ γράφῃ ὁ Ὄβραι, ἀφοῦ ἔμελλε ἂν ἀφικθῆ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς του; Ἐν Λονδίῳ ἀπήντησε τὸν Θωμᾶν Κάρνιφρεξ, υἱὸν πρεσβύτερον τοῦ λόρδου Κάρνιφρεξ, λαθόντα ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρός του νὰ μεταδῆ ὅτι τάχιον εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου τὸν ἀνέμενον. Ὁ Θωμᾶς προσέφερεν εἰς τὸν Ὄβραι θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ του, οὗτος δὲ ἐδέχθη, και τοιοῦτοτρόπως ἐφθασεν ἀπροσδόκητος εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ῥιβιέρας. Περὶ τοῦ ξένου δὲ, ὃν εἶχεν εὑρεῖ παρὰ τῇ ἀδελφῇ του, περὶ τῆς εὐαρέστου ἢ δυσαρέστου ἐντυπώσεως ἦν ἡ θέα του ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν, οὐδὲ λέξιν εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ἀπερίγραφτος ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις, ἡ εὐτυχία και ἡ χαρμόσυνος ἀγαλλίασις τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ὅτε μετὰ τινος στιγμῆς, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον, εἶδε τὸν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἀνυπομόνως προσδοκώμενον θησαυρὸν του καθήμενον ἐγγὺς τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ Σιρ Ἰωάννης; θὰ ἔκαμνε πρέλλας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἂν ἡ συναίσθησις τῆς ἀξιοπρεπείας του τὸ ἐπέτρεπε. Μετὰ πόσης ὑπερηφανείας και στοργῆς ἐθεώρησε τὸ ἀγγέρι του, ὡς τὸ ἀπεκάλει! Πικτῆρ και υἱὸς ἐφλυάρεσαν ἐπὶ μακρὸν, μέχρις οὗ ἡ ἀγγελία τοῦ γεύματος διέκοψε τὰς ἀμοιβαίας τῆς στοργῆς των ἐκχύσεις.

Ὁ λοχαγὸς Δάβεν συνεχάρη τὸν Σιρ Ἰωάννην διὰ τὴν ὠραίαν του ὄψιν, ὁ δὲ βαρωνέτος ἐξεδήλωσε διὰ μορφοσμοῦ τὴν βαθειάν του εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ φιλοφρονήσει τοῦ υἱοῦ του, και ἀπήλλθον ἀμφοτέροι εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτο ἡ τράπεζα ἐστρωμένη.

— Ἀλήθεια, παιδί μου, εἶπεν ὁ βαρωνέτος, εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον σὲ ἄφησεν ὁ Κάρνιφρεξ;

— Εἰς κανέν, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἄφησα τὸν σάκκον μου εἰς ἓν εἶδος οἰνοπωλείου, ὅπου ἤλλαξαν ἵππους.— Ἀλήθεια, Γιάννη, νὰ υπάγῃς μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μοῦ τὸν φέρῃς.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, μήπως δὲν υπάρχη ἐδῶ μέρος νὰ καταλύσῃς. Τὸ σπίτι εἶνε μικρὸν, ἄν καρυδόφυλλον.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ὄβραι, ὅπως τύχη. Ἡμπορῶ νὰ κοιμηθῶ και εἰς τὸν καναπέν, και κατὰ γῆς, — ἀδιάφορον. Ἐγὼ ἤλθα, και μένω. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ με διώξετε διὰ τῆς βίας.

Τὸ τελεσίγραφον τοῦτο τοῦ Ὄβραι πρόδηλον ἦτο ὅτι οὐδὲν ἐπιχείρημα ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ. Ἐγένετο λοιπὸν βραχὺ τι συμβούλιον μετὰ τοῦ Σιρ Ἰωάννου και τοῦ Γιάννη, οὗτινος ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ Γιάννης ἔπρεπε νὰ οἰκονομηθῆ ὅπως ἠδύνατο, και νὰ διασκευασθῆ τὸ δωμάτιόν του διὰ τὸν νεκρὸν του κύριον. Ὁ Γιάννης ἦτο εἰτοιμος, χάριν τοῦ Ὄβραι, νὰ κοιμηθῆ και εἰς τοὺς ἀγρούς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ λοχαγὸς Δάβεν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν και λύπην τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ἀνῆψε κολοσσαῖον σιγάρον.

— Σιγάρον πρώτης ποιότητος, εἶπεν ἀποπνέων νέφη καπνοῦ. Ἐλπίζω, Λουκία, ὅτι δὲν σὲ πειράζει ἡ μυρωδιὰ τὸν πατέρα μου ἡξεῦρω ὅτι δὲν τὸν πειράζει.

Ἡ Λουκία ἐθεθαίωσεν, ὅτι ἡγάπα μάλιστα τὴν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ πραγματικῶς τὴν ἐβδελύσσετο. Ἡ ταλαίπωρος Λουκία, ἀσθενὴς και δειλὴ ὑπαρξίς, ἡσθάνετο ἀνεπιγνώστως τὴν ἀνάγκην νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Ὡς πρὸς τὸν Σιρ Ἰωάννην, οὔτε ἀπεδέχθη οὔτε διέψευσε τὴν περὶ αὐτοῦ διαβεβαίωσιν τοῦ Ὄβραι ἕως ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἤθελε γείνει ἀποδεκτὴ διάψευσις τῆς ἐκ μέρους του, ἕως δὲ και προηρέθη νὰ φανῆ ἐπιεικῆς τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν. Ἠρόεσθη μόνον νὰ προτείνῃ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν κῆπον, ἵνα πῶσι τὸν καπνόν. Ἡ συνήθης ὥρα τῆς δευτέρας ἐπισκέψεως τοῦ ἰατροῦ εἶχε παρέλθει και ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐφάνετο.

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἰατρός δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ, εἶπεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, ἀφοῦ δις και τρίς ἐκύταξε τὸ ὰρολόγιόν του. Ἐπειδὴ ἤλθεν ὁ υἱός μου, δὲν εἶνε λόγος νὰ στερηθῶ τὸν φίλον μου. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃς, Ὄβραι. Αὐτός ὁ ἰατρός Ἀντώνιος εἶνε ὁ πλέον διακεκριμένος

ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ, gentleman ἀληθῆς, καὶ ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Τοῦ ἔχουμεν πολλὰς ὑποχρεώσεις.

Καὶ ὁ Σιρ Ἰωάννης διηγήθη ἐκ νέου διὰ μακρῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατραπέυσης ἀμάξης, καὶ τὴν εὐκαιρον συνδρομὴν τοῦ Ἰταλοῦ, πράγματα ἅτινα ἐγνώριζεν ἤδη ὁ Ὄβραι ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιστολῶν τοῦ πατρὸς του. Ἐξαπτόμενος δὲ βαθμηδὸν ὁ βαρωνέτος, ἀφηγήθη εὐαρέστως τὰς ἀδιακόπους θεραπείας τοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ τὰ εὐφύα μέρη, ἅτινα εἶχεν ἐπινοήσει πρὸς διασκέδασίν της, ἐφ' ὅσον χρόνον ἦτο ἠναγκασμένη νὰ οἰκουρῇ. Προμήθεια βιβλίων, μαθηήματα βοτανικῆς, διδασκαλία κιθάρας, πάντα ταῦτα ἐρρέθησαν ἐν λεπτομερείᾳ, καὶ ὁ κατάλογος ἔληξε διὰ τῆς μεγαλοφυοῦς ἐπινοίας τοῦ κινητοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ Ὄβραι ἠεροάσθη τοῦ πατρὸς του μετὰ κατανύξεως καὶ εὐχαριστήσεως προδήλου, ἥτις ἠῦξανε καθόσον ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος ἀδελφὸς παρετήρει πόσον αἱ λεπτομέρειαι κατέβηλιν τὴν ἀγαπητὴν του ἀδελφὴν.

— Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σφίξω τὴν χεῖρα τοῦ φοίνικος αὐτοῦ τῶν Ἀσκληπιῶν, εἶπεν ὁ Ὄβραι, καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν βαναυσότητά μου. Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸς εἶνε, τὸν ὁποῖον εἶδα ἐδῶ τὸ πρῶτ;

— Αὐτὸς εἶπεν ἡ Λουκία.

— Τί λέγετε; ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς, ἀποτεινόμενος μὲν εἰς τὸν Σιρ Ἰωάννην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἀδελφὴν του, δὲν θὰ ἦτο ὠραῖον νὰ τὸν κουβαλήσωμεν ἐδῶ διὰ τῆς βίας τὸν φίλον αὐτὸν, ὁ ὁποῖος μᾶς λησμονεῖ! Χὰ, χὰ, χὰ!

— Ναί, ναὶ πῆγαινε! εἶπεν ἡ Λουκία μ' ἀστράπτοντας ὄφθαλμοῦς.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀπεδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασιν, ὁ λοχαγὸς Δάβεν ἀνῆψε νέον σιγάρον, καὶ ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

Διαβάζων τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ Ὄβραι διεβράχη εἰς γέλωτα.

— Τί γελᾷς; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Σιρ Ἰωάννης.

— Δὲν ἔξέρω, . . . ἀλλ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὸ φαίνεται τόσον παράξενον. Ἐδίδα κάτι νὰ ἡμποροῦσα νὰ τὸ μεταφέρω εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ τὸ δεικνῶ μ' ἓνα σελλίνιον εἰσοδόν. Στοιχηματίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπίστευε, πῶς κατώρθωσεν ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ἡ Μις Δάβεν νὰ ζήσουν ἐδῶ κατευχαιριστημένοι πολλὰς ἐβδομάδας.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, συναισθανόμενος οἶαν περιεῖχον μορφήν τοῦ υἱοῦ του οἱ λόγοι.

— Ἀλήθεια, . . . προσέθηκε μετὰ μικρὸν ὁ νεαρὸς λοχαγὸς, ὁ γέρον δούξ Β. μὲ ἠρώτησε τί γίνεσθε.

— Τὸν εὐχαριστῶ, εἶπε φαιδρυνθεὶς ὁ βαρωνέτος. Τί κάμνει; καλὰ εἶνε;

— Ζωηρότερος πρᾶ ποτε, ἀπήντησεν ὁ Ὄβραι.

Ὄβραι. Ὁλος ὁ κόσμος εἶχεν ἀπορίαν τί ἐγείνατε, καὶ ἔκασμον συνωμοσίαν νὰ ἔλθουν ἔξαφνα νὰ σᾶς ἀπαγάγουν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες σας καταφύγιον.

— Αὐτὸ δὲ ἔλειπε! εἶπε γελῶν ὁ βαρωνέτος. Ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἔγεινε λόγος περὶ ἀπαγωγῆς, τί ἤκουσε περὶ τῆς Φανῆς Κάρνιφεξ;

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ἐκεῖνον τὸν Ἰταλὸν βρωμομοπαίτην! ἐγρύλλισεν ὁ Ὄβραι. Ἡξέρω ὄλην τὴν ἱστορίαν.

— Ἐνυμφεῦθησαν τοῦλάχιστον; ἠρώτησε βεβιασμένως ὁ Σιρ Ἰωάννης.

— Ἐνυμφεῦθησαν, ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἡ Φανῆ θὰ γείνη γρήγορα χήρα.

— Τί ἔννοεσις; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ βαρωνέτος.

Ὁ Ὄβραι ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ἤγειρε βραδέως τὸν δεξιὸν του βραχίονα, ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον, οἰονεὶ σκοπεύων, καὶ ἐκροτάλισε τὴν γλῶσσάν του μιμούμενος πυροβολισμόν.

— Ὁ Θωμᾶς Κάρνιφεξ τραβᾷ θαυμάσια, προσέθηκεν ἀφελῶς πρὸς ἐξήγησιν τῆς χειρονομίας του.

Τόσον φυσικὴ ὑπῆρξεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ, καὶ τοσοῦτον ἄγριον εἶχε τὸ ἦθος ὁ παραστήσας, ὥστε ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐφρικίασεν ἄκων. Ἐνέκρινε παραδειγματισμὸν τούτου, ἀλλ' ἔχι τοιαύτης φύσεως.

Αὐλοῦντες οὕτω ἔβησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀντωνίου καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξήρχετο αὐτῆς ἐν πολλῇ δυσθυμίᾳ. Ὁ Ἀντώνιος δὲν προσεδόκα νὰ ἴδῃ τὸν στρυφνὸν ξένον τῆς πρώτης προσαγορευόντα αὐτὸν φιλοφρόνως, τείνοντα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ ζητοῦντα συγγνώμην διὰ τὴν προτέραν του σκαιότητα. Καίτοι δ' αἰφνιδίως καταληφθεὶς, ἀπήντησεν ὁ Ἰταλὸς δι' ὅλης τῆς δυνατῆς προσηνείας, καὶ οὕτως ἐπανῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ πανδοχεῖον πορευομένου ἐν μέσῳ τοῦ ἱατροῦ· εὗρον δ' ἐκεῖ τὸν κόμητα, εἰς ὃν παρουσιάσθη κατὰ τοὺς τύπους ὁ νέος Δάβεν. Ἡ ἐσπερὶς ὑπῆρξε θορυβωδεσττέρα τοῦ συνήθους, ἀλλ' εὐάρεστος πάντοτε. Ὁ νέος λοχαγὸς ἐφλυάροσε πολὺ, κ' ἐγέλασε μόνος διὰ τὰς φλυαρίας του, πίνων ἀδιακόπως λεμονάδαν—ὡς τὴν ἀπεκάλει— ἥς τὸ ἀφρονώτατον συστατικὸν ἦτο ῥόμιον τῆς Ἰμαϊκῆς. Ἡ Λουκία ἀπεσύρθη ἐνωρὶς, εὐχαριστημένη διὰ τὰς μεταξὺ τῶ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ τῆς ἀγαθῆς καὶ φιλικῆς σχέσεως, καὶ ἐκοιμήθη—ἐλπίζομεν—εὐάρεστον ὕπνον, ἡ ταλαίπωρος κόρη! Ὅτε ἐσήμανεν ἡ δεκάτη, ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀντώνιος, ἤρχισαν, ὡς συνήθως, τὸ ζατρίκιον των, ὑπερ ὑπῆρξε τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἀδιάκοπος σειρά σφαλμάτων τοῦ Σιρ Ἰωάννου. Ὁ Σιρ Ἰωάννης εἶχε προφανῶς τὸν νοῦν του ἀλλαχθῶ.

Τὴν ἐπαύριον πρώταν, περὶ τὰς δειπνῶν, ἡ Λουκία, λουσιεῖσα καὶ ἀνακαυθεῖσα ἐπὶ τινὰς ὥρας, ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ ἐνῶ δὲ διέβαινε τὸν προθάλαμον, εὗρε τὸν ἀδελφὸν της καθήμενον ἤδη

εις τὸ ἀνάκλιτρον καὶ χασμώμενον ἐκ μέτης καρδίας.

— Ποῦ πηγαίνεις ; ἠρώτησεν ὁ Ὠβραΐ.

— Πηγαίνω νὰ ποτίσω τὰ ἄνθη μου. Ἔχω ἐν ὄρατιον κηπάριον. Ἔλα νὰ τὸ ἰδῆς.

Ὁ Ὠβραΐ ἀνήγειρε τὸ κολοσσαϊόν του σῶμα, καὶ ἀπελθὼν εἶδε τὸν κῆπον καὶ τὸν ἐθαύμασε.

— Σὺ τὸν ἐφύτευσες ;

— Κάθε ἄλλο· τὸν ἐφύτευσεν ἡ Σπεράντσα, ἡ κόρη τῆς ξενοδόχου μας, χαριστάτη κόρη. Τὰ φυτὰ μὲ τὰ ἔδωκε σχεδὸν ὅλα ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος. Δὲν εἶνε εὐμορφη ;

— Ὁραϊότατα, ἀπήντησεν ὁ Ὠβραΐ.

Εἶτα δὲ προσέθηκε.

— Ἐσύρεις, Λουκία, ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὸν ἱατρὸν σου ;

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ἡ Λουκία, καὶ τὸν ἐθεώρησε πλήρης εὐδαιμονίας.

— Σπανίως εἶδα μορφήν εὐγενεστέρα τῆς μορφῆς του. Εἶνε ἀναντιρρήτως πολὺ διακεκριμένος ἄνθρωπος. Ἦθελα νὰ ἦτο δοῦξ καὶ ὁμότιμος τῆς Ἀγγλίας.

— Διατί ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν θέσιν του.

— Διότι, ἂν ἦτο δοῦξ, θὰ ἐκάμνετε οἱ δύο σας ἐν ὠραιότατον ζεῦγος.

Ἡ Λουκία ἔγινε περιπόρφυρος.

— Ἐνώ, ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὠβραΐ διὰ βραδείας, σκληρᾶς καὶ τραχείας φωνῆς, θὰ ἐπροτίμων νὰ σὲ ἴδω νεκράν παρὰ σύζυγον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ μικρὸν ποτιστήριον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς Λουκίας, καὶ τὰ γόνατά της ἐκάμφθησαν.

— Αἶ, καλὰ ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὠβραΐ ἐγείρων αὐτήν, δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τρομάξῃς μὲ μίαν ἀπλὴν ὑπόθεσιν.

Χωρὶς δὲ νὰ εἶπῃ τι ἄλλο, περιέβαλε διὰ τοῦ βρωμαλέου τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφύν τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ἀναβὰς μετ' αὐτῆς τὴν κλίμακα, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον.

Πρῶτον τότε καὶ τελευταῖον ἐγένετο λόγος μεταξὺ αὐτῶν περὶ τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ ἱατρὸς ἦλθεν ὡς συνήθως τὴν πρωΐαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς προθύμου ὑποδοχῆς, ἧς ἐτύγχανε συνήθως παρὰ τῆς Λουκίας, ὑπέδεχθη αὐτὸν ψυχρὰ τις μόνον καὶ σιωπηλῇ ὑπόκλισις. Αἱ παρειὰί τῆς νεάνιδος ἦσαν κάτωχοι καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐρρυθροί. Ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας της, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἀπήντησεν ἐν σπουδῇ, ὅτι ἦτο πολὺ καλὰ. Ἠθέλησε νὰ ψαύσῃ τὸν σφυγμὸν της, ἀλλ' ἐκείνη τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη, διότι εἶχε λαμπρὰ τὴν υγείαν. Ὅτε δ' ἔκλινεν ὑπὲρ τὸν ὄμιόν της, ἵνα ἴδῃ τὸ ἰχνογράφημά της, ἐνθυμήθη ἐκείνη, ὅτι εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ δωμάτιόν της χρωστικῆρα ἀναγκαιότατον, καὶ ἐγεροθεῖσα ἀπῆλθε νὰ τὸν ζητήσῃ. Τὸ ἦθος τῆς Λουκίας ἦτο βεβιασμένον, ὡς οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει ὁ Ἀντώνιος.

Ἡ καρδία τοῦ νέου συνεστάλη ἐπωδύνως, καὶ ἐνόησε πάραυτα ὅτι ὁ Ὠβραΐ ἦτον ἀφορμὴ τῆς μεταβολῆς ἐκείνης τοῦ βλέμματος καὶ τῶν τρόπων τῆς Λουκίας· ἀλλὰ διὰ τίνα λόγον ; Μὴ ἄρα γε αὐτὸς, ὁ Ἀντώνιος, ἦτο κατὰ τι αἷτιος τῆς νέας ταύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων ; Προθύμως θὰ ἔδιδε τὴν ζώην του διὰ νὰ σαφηνίτῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον, διὰ νὰ μείνῃ δέκα μόνον δευτερόλεπτα μόνος μετ' αὐτῆς, νὰ τῇ ἀποτείνῃ μίαν ἐρώτησιν, καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἀπάντησιν. Παρέμεινε μακρότερον ἢ συνήθως ἵνα ὠφελήθῃ ἐξ ἐνδεχομένης εὐκαιρίας. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀνυπέροχός τις τοῖχος ἐφαίνετο ἐστημένος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης.

Τέσσαρες ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς οὐδὲ ὅπως νὰ βελτιωθῶσι τὰ πράγματα. Ὁ Ὠβραΐ τοσοῦτον εὐάρεστον εἶχεν εὖρει τὸ ἐλεεινὸν πανδοχεῖον, ὥστε οὔτε τοῦ κόμητος αἱ ἐπίμοινο παρακλησίαις οὔτε αἱ παρορησίαις τοῦ πατρός του, προτρέποντος αὐτὸν νὰ περιέλθῃ ἐφιππος τὰ ὄρατα περίχωρα, δὲν ἔπειθον τὸν κολοσσαϊὸν δραγόνον νὰ καταλίπῃ ἐπὶ στιγμὴν τὸν περίβολον τοῦ πενιχοῦ ξενοδοχείου, ἐκτὸς ἂν ἔπραττε τοῦτο καὶ ἡ Λουκία, ὕπερ συνέβαινε συνήθως τὸ ἐσπέρας. Τότε ὁ Ὠβραΐ ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τῆς ἀδελφῆς του τὸν βραχίονα καὶ ὑπεβοήθει φιλοστόργως τὸ βῆμά της. Τὴν λοιπὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ἐβδόμης πρωϊνῆς ὥρας, μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἑσπερινῆς, ὁ Ὠβραΐ ἔμεινε οἶκοι ἐξηπλωμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καπνίζων καὶ βροφῶν τὸ προσφιλές του ποτὸν, ἢ κλονίζων ἐκ βάρων τὸ πανδοχεῖον ὑπὸ τὸ βρόχου τοῦ βῆμα. Ἐμειδιά φιλικώτατα πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἔσφριγγεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του, καὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον συνήθει νὰ στερηθῇ καὶ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τῆς συναναστροφῆς του.

Ἐν τούτοις τὸ χρῶμα τῆς υγείας ὠχρὰ ταχέως ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς Λουκίας, καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔκλινεν ἀδρανῆς, ὡς κρῖνον στεροῦμενον ἡλιακῆς ἀκτίνος. Δὲν ἤρκει μόνον, ὅτι ἡ ταλαίπωρος Λουκία εἶχεν αἰφνιδίως στερηθῆ πάσης χαρᾶς, ἣν παρεῖχον αὐτῇ αἱ συχναὶ της μετὰ τοῦ Ἀντωνίου σχέσεις, ἀλλ' ἔπρεπεν ἔτι καὶ νὰ ὑποκρίνεται, φέρουσα προσωπεῖον ὕπερ διέψευδε τὰ ἐνδόμυχα της αἰσθημάτων. Δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς, τί τὴν ἐδίαζε νὰ προσφρέται τοιοῦτοτρόπως· ἀλλὰ μυστηριώδης τις φωνὴ τῇ ἔλεγεν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, ὅτι οὕτω μόνον ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ φοβεράν τινα ἐπικειμένην καταστροφὴν. Ἡ καρδία της ἦτο πλήρης παραδόξων προαισθημάτων καὶ τρόμων μυστικῶν. Ἡ φίλια ἦν ὁ Ὠβραΐ ἐπεδείκνυε πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐνεθάρρυνεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνησυχεῖ μάλιστα. Πρόδηλον ἦτο, καὶ δι' αὐτὴν ἔτι τὴν ἄπειρον νεάνίδα, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐκείνη προσήνεια ἦτο ψευδὴς καὶ φαινομένη μόνον. Τίνα ὅμως εἶχε λόγον ὁ Ὠβραΐ, προσφερόμενος οὕτω ; Ἡ νεαρὰ κόρη

ἐσιέπετο, ἀνεπόλει μετ' ἐπιμονῆς καταπονοῦσας τὴν κεφαλὴν τῆς τὸν ἐχθρικὸν χαρακτηρῆκα τῆς πρώτης συναντήσεως τῶν δύο νέων, τὸν λίαν ἐμφαντικὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ Ὁβραὶ, κατὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, καὶ τὴν αἰφνίδιον τῶν τρόπων του μεταβολὴν.

Αἱ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Ὁβραὶ ἀναμνήσεις δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ συγκεράσωσι τὰς ἀπὸ τοῦ ἧθους τοῦ ἀνδρὸς δυσχερέστους ἐντυπώσεις. Ἡ Λουκία ἐνθυμεῖτο πόσον ἔτρεμεν ἄλλοτε διὰ τὴν κοιλίαν τῆς, ὅσκις ὁ ἀδελφὸς τῆς διέμενε παρ' αὐτῆ κατὰ τὰς διακοπὰς, καὶ πόσα ὑπέφερε βράσανα παρ' αὐτοῦ ἢ μικρὰ τῆς γαλῆ. Ἐτι δὲ ζωηρότερον παρέμενε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐξ μηνῶν, οὓς εἶχε διέλθει ὁ Ὁβραὶ ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, πρὶν ἢ καταταχθῆ. Αἱ καθημερινὰ σχεδὸν ἐριδες μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἡ δακρυρροοῦσα μήτηρ τῆς, ἡ ἐφ' ὅλην τὴν οἰκὸγένειαν ἐπιχομένη κατῆφεια, ὁ στρυφνὸς χαρακτηρὸς τοῦ Ὁβραὶ, καὶ τρόποι ἔτι χεῖρονες, ἀμείδοντες, τὰς διαλλακτικὰς ἀποπειράς τῆς δεκαετοῦς μόλις τότε Λουκίας, ὁ φόβος τέλους, ὃν ὁ ἀδελφὸς τῆς πάντοτε τῇ ἐνέπνευεν, ὅλα ταῦτα διατηροῦντο σαφῶς ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Λουκίας. Ὁ χρόνος εἶχε πως ἐξασθενήσει, ἀλλὰ δὲν μετέβαλε τὰς ἐντυπώσεις ταύτας.

Οὕτω δ' εὐθὺς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Λουκίαν φόβον ὁ ἀδελφὸς τῆς. Αἱ θορυβώδεις του χειρονομίαι, οἱ ἀφόρητοι τρόποι του, αἱ συνεχεῖς του βλασφημίαι καὶ ἡ βάναιστος εὐθυμία του προσέβαλλον ἀλγεινῶς τὸ νευρικὸν σύστημα τῆς ἀσθενικῆς κόρης καὶ τὰ αἰσθητάτα τῆς λεπτοφυοῦς τῆς φύσεως. Ταῦτα καὶ μόνα θὰ ἤρκουν νὰ καταστήσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ Ὁβραὶ ἀφόρητον εἰς τὴν Λουκίαν. Φαντάζεται δὲ τις εὐκόλως τί ἔτι μᾶλλον ἠσθάνετο ἢ ταλαίπωρος νεῆνις, φοβουμένη μὴ πᾶσα ἢ βία ἐκείνη καὶ ἡ σκαιότης ἐτραγῶσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κατὰ τοῦ κέντρου τῶν τρυφερωτάτων αὐτῆς αἰσθημάτων, αἰσθημάτων στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ Σίρ Ἰωάννης ἔδωκε γεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ὀλιγάριθμον μὲν ἀλλ' ἐκλεκτὸν ὄμιλον τῶν δαιτυμόνων του—τὸν κόμητα, τὸν δῆμαρχον, τὸν ἰατρὸν Ἀντώνιον κ.λ.—ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχώρει. Μάτην κατεσκόπησεν ὁ Ὁβραὶ τὴν ἀδελφὴν του ὅσον κάλλιον ἢ δυνήθη ἢ Λουκία οὐδὲ ἂν συνωφρῶθη. Ἡ δυστυχία τῆς ἦν ἀληθῶς τόσο μεγάλη, ὥστε ἀπεδέχθη σχεδὸν ὡς ἀνακούρισιν τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἄς κατῶρθου μόνον νὰ τῷ εἶπῃ: «Εὐχαριστῶ, ἰατρέ! ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ σὰς καὶ τὴν πατρίδα σας!» Ἄς κατῶρθου νὰ τῷ εἶπῃ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐλευθέρως, ἀπροσποητῶς, ὡς ἡ καρδία τῆς τὰς ὑπηγόρευε, χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ ξένος ὀφθαλμὸς, . . . Ἄς κατῶρθου τοῦτο, καὶ ἡ Λου-

κία θ' ἀνεχώρει ἐν εἰρήνῃ. Ἡ ἰδέα αὐτῆ δεσπόζει ἀδιακόπως τοῦ πνεύματός τῆς: ὁ πόθος οὗτος, νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογῆσῃ, σφίγγει τοὺς κρατάρους τῆς ὡς στέφανος ἀκάνθινος. Ἄν ἔπραττεν ἄλλως, θὰ τὴν ἐνόμιζεν ἐκεῖνος ἀχάριστον. Ἐκεῖνος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἢ προσωποποίησις τῆς ὑπομονῆς, τῆς προσηνεΐας, τῆς ἀγαθότητος. Τί ἄλλο περισσότερον ἠδύνατο νὰ κάμῃ φίλος, ἀδελφὸς, πατήρ;

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ σὰς καὶ τὴν πατρίδα σας!

Τὰς λέξεις αὐτὰς ψιθυρίζει μόνη. Ἐπεθύμει νὰ τὰς γράψῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ θὰ ἐφαίνοντο τόσο ψυχραὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Αὐτὸς δὲν φαντάζεται ἂν, —εἶνε βεβαία περὶ τούτου—τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς, οὐδὲ τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθητάτα τῆς. Πόσον ἀνόητος ὑπῆρξε νὰ μὴ τοῦ τὸ εἶπῃ, ὅτε εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν τῆς, ὅτε οὐδὲν νέφος παρενέβαλε τὴν ἀπαισίαν του σκιὰν μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου, ἀκτινοδόλον τινὰ πρωΐαν, ἐξ ἐκείνων αἰτίνας ἐσπαταλῶντο εἰς κοινὰς ὀμιλίαις ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἢ ἐσπέραν τινὰ σελήνοσφαιρῆ, καθ' ἣν περιεπάτουσαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἐνῶ εἶπεν ἐρωτικῶς τὸ κύμα παρὰ τοὺς πόδας των! Καὶ τοὺς ὡραίους ἐκείνους περιπάτους ἐν τῷ κήπῳ καὶ τὰς ἐπ' ἀκατίου ἐκδρομὰς ἐπὶ τῆς γλαυκῆς θαλάσσης, καὶ τὴν ὡραίαν προσκύνησιν εἰς Λαμπεδοῦσαν! ὦ! ἂν ἠδύνατο ν' ἀνακαλέσῃ ἐν μόνον δευτερόλεπτον, ἐν καὶ μόνον ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος!

Μάταιαι συγκινήσεις, σικαὶ, ἰνδάλματα κενά! Ὁ ἀδυσώπητος χρόνος βαίνει, προχωρεῖ ἀδιακόπως, καὶ ἤλθε τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἡ Λουκία δὲν εὔρε πρόσφορον στιγμὴν νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν καρδίαν τῆς. Καθημένη ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τῆς ἀνακλίντρον, βλέπει ἀορίστως πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ὁ Ὁβραὶ καὶ ὁ Ἀντώνιος εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καὶ φιλονεικοῦσι περὶ τῆς ἐν ταῖς Ἰνδίας ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Ὁ Ἀντώνιος εἶνε κᾶτωχος καὶ τὸ ἦθος του ἔχει ἀσυνήθη ζωηρότητα. Ὁ Σίρ Ἰωάννης βηματίζει ἐν τῇ αἰθούσῃ, μελετῶν ἀποχαιρετιστήριον προσλαλιὰν, καὶ ῥίπτων ἐνίοτε περίλυπον βλέμμα ἐπὶ τὴν θυγατέρα του. Ἡ Χούτσινς ἀναβάνει καὶ καταβάνει τυρβάζουσα καὶ περιφροντις, ἔρχεται καὶ ἀπέρχεται, καὶ εἶνε ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη. Ὁ Γιάννης ἀνεχώρησεν ἀπὸ πρωΐας εἰς Νίκαιαν, ἐν ἀφῆσῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσιν του εἰς τὸν λοχαγόν, καὶ ἡ ταλαίπωρος Χούτσινς ἔχει νὰ κάμῃ διπλὴν ἐργασίαν. Τέλος ἀναγγέλλει ὅτι οἱ ἴπποι ἐξέσυχθησαν.

— Ἐλα, Λουκία, εἶπεν ὁ βραωνέτος, ἐνθαῖρῶν τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Ὁβραὶ σπεύδει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν βοηθεῖ νὰ ἐγερθῇ, ἢ δὲ Χούτσινς, παρατηρήσασα μικρὸν τι κἀμιστρον, ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τῆς Λουκίας, προσφέρειται νὰ τὸ κρα-

τήση αὐτή. Ἡ Λουκία τὸ δίδει ταχέως καὶ ρίπτει ὀργίλον βλέμμα πρὸς τὴν θεραπαινίδα της. Ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου κανίστρου ὑπάρχουσιν ὀλίγα ξηρὰ καὶ ἄχρωα ἄνθη, ὠραῖον ἄλλοτε κυνοῦν ἔχοντα χρῶμα, καὶ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ μόνη της ἡ ταλαίπωρος κόρη!

Ὅτε ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ὁ ἰατρός, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ὁβραῖ καὶ τῆς μίς Δάβεν, κατέβησαν τὴν κλίμακα, πλῆθος ἀνθρώπων συνθηροισμένων εἰς τὸν κήπον ἀφαιροῦσι τοὺς πῖλους καὶ τοὺς σκούφους των καὶ σείουσιν αὐτοὺς εἰς ἀποχαιρετισμὸν. Ἡ γλῶσσα τοῦ Σιρ Ἰωάννου μένει κολλημένη εἰς τὸν λάργυγά του, καὶ ὁ βαρωνέτος παραίτεται τοῦ λόγου του. Νομίζει δὲ μάλιστα φρόνιμώτερον ν' ἀρκεσθῆ εἰς σιωπηλὰς χειραψίας. Ὅσοι θέλουσι ν' ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρά του, ὁ Πρόσπερος, ὁ νέος του ἀδελφός, ἡ γηραιά των μήτηρ, πάντες εἰσὶν ἐλεύθεροι· ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν ἀνθίσταται πλέον. Ἐντούτοις ὁ Ὁβραῖ πιέζει τὴν Λουκίαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου προσμένει ἡ ἄμαξα. Ἡ Ῥόζα καὶ ἡ Σπεράντσα, καὶ ὀλίγον περαιτέρω ὁ Βαττίστας κλαίουσιν ὡς βρῦσις· μηχανικῶς δὲ σχεδὸν ἡ Λουκία εὐχαριστεῖ τὰς πτωχὰς γυναῖκας διὰ τὴν ζωηρὰν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τῆς στοργῆς των, ἐνῶ ἐκεῖνοι φιλοῦσιν ἀδικόπως τὰς χεῖράς της καὶ τὰ ἐνδύματά της.

Τέλος πάντων ὁ Ὁβραῖ ἀναγκάζεται νὰ βλασφημήσῃ καὶ νὰ ὤθήσῃ τὴν ἀδελφὴν του ἐντὸς τῆς ἄμαξης. Ὁ δὲ Ἀντώνιος βοηθεῖ τὸν βαρωνέτον ν' ἀναβῆ ἐπίσης.

— Καλὸν ταξίδι, Σιρ Ἰωάννη! φωνεῖ ὁ ἰατρός. Buon viaggio, signorina! Φροντίσατε τὴν ὑγιάν σας!

Ἡ signorina μένει ἄφωνος καὶ βωβή· οὔτε μειδιᾷ, οὔτε χαιρετᾷ, ἀλλὰ βλέπει μόνον ἀτενῶς ἐπὶ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην μορφήν, ἥτις οὐδὲ νὰ μειδιάσῃ κἂν τολμᾷ, διότι αἰσθάνεται βάσκανον ὀφθαλμὸν ἀτενίζοντα ἐπ' αὐτήν. Ὁ ἠνίοχος κροτεῖ τὴν μάστιγα, οἱ περιεπτάμενοι φωνοῦσι μεγαλοφώνως «Σ' τὸ καλὸν!», ἡ βραεῖα μηχανὴ κινεῖται, καὶ ἡ ἀγαθὴ μορφή ἀφανίζεται. Ἡ Λουκία ἐγειρεται τότε ἀπὸ τῆς νάρκης της:

— Λοιπὸν φεύγομεν, πατέρα!

Καὶ χεῖμαρδὸς δακρύων καταλείβεται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, ὡς ποταμὸς διαρρήξας τοὺς φραγμούς του. Ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν ἀνθίσταται πλέον· ἀναλύεται καὶ αὐτὸς εἰς δάκρυα, σφίγγει τὴν δυστυχῆ του κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ πατὴρ καὶ κόρη ἀναμιγνύουσι τὰ δάκρυά των.

Ἐνῶ ταῦτα γίνονται ἐν τῇ ἄμαξῃ, ὁ Ὁβραῖ, καθήμενος ὀπισθεν, ἀνάπτει νέον σιγάρον, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ καπνισθέντος.

Οἱ μείναντες ὀπίσω ἴστανται ἐπὶ τῆς λεωφόρου, βλέποντες μακρονομένην τὴν ἄμαξαν, καὶ παρακολουθοῦντες αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, μέ-

χρις οὐ ἐγένετο ἄφαντος. Ὁ ἀτυχὴς Ἀντώνιος εἶχεν αἰμάσσουν τὴν καρδίαν, καὶ πολὺ ἐπεθύμει νὰ ρίψῃ τέλος τὸ προσωπεῖον. Ἀλλ' ἀναγκάζεται ἐν τούτοις, ν' ἀκούσῃ τὴν φλυαρίαν τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ κόμητος οἵτινες ἐπέμειναν νὰ τὸν συνοδεύσωσιν οἴκαδε. Ἐφθασε τέλος εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην, καὶ — ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄνθρωπος πάντοτε — ἔκλαυσεν ὡς παιδίον.

[Ἔπιτα· συνέχεια]

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

ἢ δημόσιος γραφεὺς.

Τοὺς ἔβλεπον δσάκις ἐτύγγανε νὰ διέρχωμαι ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀγίου Καρόλου, ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ταχυδρομείου, ἢ τῆς παραλίας, καὶ τὸ ὄμμα μου ἐπίπτε πάντοτε μετὰ συμπαθείας ἐπ' αὐτῶν. Τοὺς ἔβλεπον ριγοῦντας ὑπὸ τὴν παγερὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἢ φλεγόμενους ἐκ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, πάντοτε σιγηλοῦς, ἡρέμους, γαληναίους, μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας θεωροῦντας τὸ παρερχόμενον πλῆθος, ἢ ἐγκύπτοντας σοβαρῶς ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ὁ δημόσιος γραφεὺς εἶνε βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἄγνωστον παρ' ἡμῖν. Ἐν Ἑλλάδι οἱ σχετικῶς ἥττονος ἀγράμματοι, δσάκις ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ γράψωσιν ἐπιστολήν, ἀποτείνονται πρὸς τὸν συγγενῆ, τὸν φίλον, τὸν γείτονα ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐμπιστεύονται τὰ ἀπόκρυφα τῆς οἰκογενείας εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ὁ δημόσιος γραφεὺς, ὅστις ἤθελε τοποθετήσῃ τὴν τράπεζάν του ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ ταχυδρομείου, δεδῶσθω, ἢ ὑπὸ τὴν τῆς Μητροπόλεως ἐν Ἀθήναις, ἤθελεν ἔχει πελατεῖαν λίαν περιορισμένην, καὶ μόνον κέρδος τοὺς γέλωτας καὶ τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀγυιοπαίδων. Ἀλλ' ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δύσεως, ὅπου ὑπὸ τὴν ψευδῆ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπίχρωσιν κρύπτεται εἴη ἡ διαίρεσις τῆς κοινωνίας εἰς φυλάς προνομιοῦχους ἢ μὴ καὶ διακεκριμένους ἀλλήλων, ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ Αἰγύπτῳ, ἢ ἀμοιβαίᾳ πίστις ὑπάρχει καὶ ἐξαστεῖται ἐν ἑκάστη τῶν φυλῶν τούτων καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ μᾶλλον περὶφρονουμένη, τὰ μέλη τῆς ὁποίας συννοεῖ λεληθότως ἐν ἀδελφότητι ἢ κοινῇ δυστυχίᾳ. Καὶ ὁ πτωχὸς χειρῶναξ, ὁ ἀνάγκην ἔχων νὰ γράψῃ πρὸς ἀπόντα συγγενῆ ἢ φίλον, πορεύεται ἀδιστακτικῶς πρὸς τὸν δημόσιον γραφεὴ, καὶ μερίζεται μετ' αὐτοῦ τὸν ὀλίγον ἄρτον, ὃν ἐκέρληψε διὰ τοῦ ἰδρώτος, παρέχων ἐργασίαν εἰς τὸν συνάδελφόν του παρίαν.

Σύντριμμα ἐλεεινὸν πολυπλάγκτου βίου συνήθως ὁ δημόσιος γραφεὺς, ἐκλέγει τόπον πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἔργου του, καὶ ἐγκαθίσταται ὅπου ἂν εὖρη ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου χώρον, ὅπως τοποθετήσῃ τὴν τράπεζαν καὶ τὴν ἔδραν, μόνον αὐτοῦ ἐφόδια. Ἡ τράπεζα καλύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τεμαχίου ἐριούχου, ὅπερ ὑφιστάμενον καθ' ἑκάστην